

Ali lahko človek živi brez svete maše?

Če lahko živi brez tega, jaz mislim, da ni nobenega dvoma, seveda lahko. Popolnoma jasno. Danes je ogromno ljudi, ki celo ponižujejo, da ne rečem tak precej škodoželjno, tak sovražno gledajo na bogoslužje.

Pa ni to tako tragično. Meni je bolj tragično, da so indiferentni. Ker če ti sovražno gledaš, potem imaš na nek način vsaj delno en razlog za to. Če pa si indiferenten, to je najbolj hudo. Celo pravijo nekateri psihologi, ki po svoje nekako zadevajo bistvo, hujše je v tisti družini živeti, kjer ni nobenega pogovora kot pa v tisti, kjer je vsaj malo, četudi je kreganje. Kar pomeni, da en stik je, en dialog je, ena dinamika je. Če pa tega ni, seveda se pa vse bolj ali manj ruši.

Zato je izredno pomembno, da znotraj tega vidimo eno pomembnost, res svete maše kot dialog, dialog daritve. Če svete maše ne sprejmemo kot dar, potem je res brez veze hoditi k maši. Kateri dar? Dar na katerem se znova uresničuje največja obdarjenost in podarjenost za človeštvo in to je Jezusova smrt in vstajenje. Tisti oltar je, če hočete kalvarija in obenem tudi božji grob. Tudi oblika na svoj način po svoje razodeva to veliko resnico. Gre za daritev, ki se seveda znotraj zemeljskega kaže kot trpljenje, znotraj Božjega pa že kot vstajenje. In tu se združujeta človeški in Božji pogled. Tisto človeško je tam duhovnik, je tam ena kamnita miza, oziroma oltar. Miza mogoče marsikdo misli, da je to nekaj slabšalnega, miza kjer so bili apostoli pri zadnji večerji, kjer jim je te stvari predočil, jasno povedal kot tako rekoč oporoko svojega življenja.

Glejte, preko tega potem se začne eno novo dogajanje, ki seveda z vstajenjem prihaja do svojega vrha. In zato sveta maša v sebi nosi sporočilo Božje daritve za človeka. On se daruje in v kolikor bomo mi polagali to resnico svoje daritve v njegovo daritev, bomo tudi mi uspeli v življenju res, tako če hočete pristno darovati življenje, pristno živeti svoje življenje, lepo živeti svoje življenje.

In zato pravzaprav je zdaj drugi odgovor na to vprašanje, ne moremo živeti brez maše. Prvi kristjani so to očitno povedali tudi, ko so jih zasliševali in jaz menim, da je maša ena osebnih znamenj, kjer človek res ljubi. Ker pa mi velikokrat res delamo eno napako in sicer smo precej egoistični glede daritve in ljubezni, zaradi tega sveta maša ne spregovori.

Če pa ti recimo res hočeš nekomu, ki recimo v Afriki, ko slišiš za kakšno informacijo, pomagati, ma ni bolj idealne poti, kakor maša. Zakaj, ker boš prišel bolj čuteč, boš se recimo kakšni stvari odpovedal in z milostjo, ki ti jo Gospod daje boš tudi ta dar nekomu dal, da bo nesel naprej.

duhovnik Peter Leskovar

Vir: <http://poti.rkc.si/index.php/content/display/44/arhivnovica-39>

Odlomek poslušal in zapisal Zlatko Šehovič